

Baczó Zsolt

Szeretem

Szeretem a fákat.
Szeretek árnyékba bújni közepén a nyárnak
és élvezni a lágy
szellő selyemtapintását
ahogy arcomhoz ér,
tudva, hogy messze még a tél.
Szeretem a tél csendjét.
A csendet, mely mindent megért
ha hozzá nem szólok,
de elszalad, ha szavakhoz nyúlok.
Szeretem a madarat,
ki szabadon száll
a magasban
és szeretem a kutyát,
ki láncra verve szolgál egy gazdát
élete végéig.
Szeretem az almát, ha megérik
és szeretem zölden is.
Szeretem a lenyugvó napot.
Szeretem a teliholdat,
mert énekelni hívja a farkasokat.
Szeretem az életet,
mindaddig szeretni fogom, míg élhetek
és ha eljön majd az idő, megszeretem a halált.
Szeretem a magányt.
Szeretem a csúnyát, a szépet,
a fényt, a sötétet,
az álmokat, az emléket,
szeretem...

Szeretem az esőt
és szeretem eső után a fű illatát,
szeretem a tarka virágot.
Szeretem e furcsa világot.
Én, ki a Sátán szemébe láttam,
szeretem, mert megsajnáltam...

Csontvázak ellen

Két madárka repked az égen
Katonaruhában.
Egyiknek oldalán kard,
Megtörik rajta a nap fénye...
Másiknak oldalán fadarab,
Csontvázak ellen az is veszélyes.

Kutyafuttában

szaladnak az évszakok, kergetik egymást,
mint kutya is kergeti farkát,
de nem érik utol egymást sohasem,
ahogy nem érheti utol önmagát a kutya sem,
akkor mégis miért csinálják?
talán csak, hogy – mint a kutyák –
megnevettesék az öreg gazdát...

Bibor István

Partról

A partot felsebzi az alkonyat,
széltől retten, borzad a tó tükre,
bármit ígér, csak hiányt tartogat,
s éget – billogot – az életünkre.

Bort kínálnak a hegyek odaát,
öntözni magányból sarjadt derűt,
amíg földhöz nem vágja poharát,
akit a múlt tart fogva mindenütt.

Ahogy minden álmomban megfogant
reményt a soros reggel lerombol,
s végül lompos, süppedt arcú rab lesz
a sorssal dacolni kész fogolyból...

Nézem a sirályok pimasz röptét,
a cikázó fölényt a tó felett.
Dermedten vagy bénán? Nem tudom még,
és addig jó, amíg nem kérdezed.